

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/81/2017
Identifikačné číslo spisu:	2106222506
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2106222506.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. bývajúcej v F., zastúpenej Mgr. Vierou Laczovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Dolné bašty 2, proti žalovanému G., bývajúcemu v E., zastúpenému JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 9 C 95/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. júna 2016 sp. zn. 24 Co 838/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29. júna 2016 sp. zn. 24 Co 838/2015 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. júna 2015 č. k. 9 C 95/2006-771 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo (ďalej len „BSM“) strán sporu tak, že:

I. do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal fotoaparát Cannon a žehličku Philips, spolu v hodnote 93,28 €,

II. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal chladničku v bare, fontánu, mrazničku Calex, FTV Sony, video Sony, DVD Sony, vysávač Moulinex, kameru Sony, vstavanú chladničku, vstavanú varnú dosku, vstavaný sporák, vstavaný šatník, manželskú posteľ, zásuvkovú komodu, stropovú lampu, vstavané skrine, roldor ratan, kúpeľňovú zostavu, sedáciu súpravu, barový pult, stolík pod TV, konferenčný stolík, policový systém v špajzi, kuchynskú linku bez spotrebičov, kameninový drez, izbovú fontánu a károvanú autosedačku spolu v hodnote 12 697,09 €,

III. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal hodnotu investícií vložených do nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. E., vedenej na Okresnom úrade Trnava, odbor katastrálny, na LV č. XXXX, parc. č. XXXX/X - zastavaná plocha, dom súp. č. XXX, o výmere 585 m², parc. č. XXXX/X, zastavaná plocha, dom súp. č. XXX o výmere 50 m², spolu v hodnote 24 563,50 €,

IV. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal finančné prostriedky za odpredané osobné motorové vozidlo BMW 525D, rok výroby 2000 v hodnote 23 235,74 €,

V. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal finančné prostriedky na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v D. na meno G. ku dňu 27. júla 2005 v sume 1 092,92 €,

VI. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal zostatok úveru poskytnutého Štátnym fondom rozvoja bývania Bratislava č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 16. mája 2000, ku dňu 27. októbra 2005 v sume 9 652,92 €,

VII. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na úplné vyporiadanie BSM sumu 30 747,98 €, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia,

VIII. stranám sporu uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok 2 140 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia,

IX. vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie skonštatoval, že nevyšli najavo žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali, aby sa súd pri vyporiadaní BSM odchýlil od zásady rovnosti podielov strán sporu na spoločnom majetku vyjadrenej v § 150 Občianskeho zákonníka. V rámci skutkového stavu zistil, že do BSM patria hnuťelné veci uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a ich cenu stanovil na základe znaleckého dokazovania na 12 790,37 €. Z týchto vecí si žalobkyňa po opustení spoločnej domácnosti zobrala iba fotoaparát Cannon a žehličku Philips v hodnote 93,28 €, preto tieto hnuťelné veci prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. Ostatné hnuťelné veci prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného, nakoľko ich stále užíval a nachádzali sa, resp. sa nachádzajú v jeho rodinnom dome. Súď mal ďalej za preukázané, že do BSM patria aj investície vložené do nehnuteľnosti (rodinného domu) vo vlastníctve otca žalovaného, ktorých výška na základe predložených dokladov a dohody strán predstavovala sumu 24 563,50 €. Do vyporiadania BSM súď zahrnul aj cenu osobného motorového vozidla zn. BMW, ktoré žalovaný odpredal za sumu 23 235,74 €. Po vykonanom dokazovaní totiž dospel k záveru, že uvedené vozidlo žalovaný kúpil z prostriedkov patriacich do BSM, ktoré nadobudol vo väčšej miere skorším predajom osobného motorového vozidla Volkswagen. Súď do masy BSM zaradil aj sumu 1 092,95 €, predstavujúcu zostatok účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedeného na meno žalovaného v D. na ktorý boli počas trvania manželstva vkladané finančné prostriedky určené pre syna strán sporu. Tieto finančné prostriedky vybral žalovaný z účtu ešte v priebehu rozvodového konania, pričom v konaní nebolo preukázané, že by ich odovzdal žalobkyni. Predmetom vyporiadania bol napokon aj úver, poskytnutý stranám sporu počas trvania manželstva Štátnym fondom rozvoja bývania, ktorého nesplatená istina ku dňu právoplatnosti rozvodu predstavovala sumu 9 652,92 €. Finančné prostriedky z tohto úveru boli použité na prístavbu a prestavbu rodinného domu otca žalovaného. Vzhľadom na to, že po rozvode manželstva sa výlučným vlastníkom bytu vzniknutého prístavbou a prestavbou tohto rodinného domu stal žalovaný, ktorý bol ochotný zvyšok nesplateného úveru naďalej splácať a žiadal ho preto prikázať jemu, pričom žalobkyňa súhlasila s tým, že uhradí žalovanému jeho polovicu, súď túto skutočnosť pri vyporiadaní zohľadnil. Cenu všetkých vecí v spoločnom majetku vyčíslil na 71 242,17 €, z čoho polovičný podiel predstavoval 35 621,08 €. Vychádzal z toho, že žalobkyňa má zaplatiť žalovanému 46,64 € (hodnotu hnuťelných vecí, ktoré si zobrala) a tiež 4 826,46 € (polovicu zostatku úveru), teda spolu sumu 4 873,10 €. Po odpočítaní tejto sumy z polovičného podielu uložil žalovanému povinnosť vyplatiť žalobkyni na úplné vyporiadanie BSM sumu 30 747,98 €.

3. Krajský súď v Trnave (ďalej len „odvolací súď“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. júna 2016 sp. zn. 24 Co 838/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že:

I. do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal fotoaparát Cannon a žehličku Philips, spolu v hodnote 93,28 €,

II. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal chladničku v bare, fontánu, mrazničku Calex, FTV Sony, video Sony, DVD Sony, vysávač Moulinex, kameru Sony, vstavanú chladničku, vstavanú varnú dosku, vstavaný sporák, vstavaný šatník, manželskú posteľ, zásuvkovú komodu, stropovú lampu, vstavané skrine, roldor ratan, kúpeľňovú zostavu, sedáciu súpravu, barový pult, stolík pod TV, konferenčný stolík, policový systém v špajzi, kuchynskú linku bez spotrebičov, kameninový drez a károvanú autosedačku spolu v hodnote 12 606,01 €,

III. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal spoločnú pohľadávku z titulu investícií vložených do nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. E., vedenej na Okresnom úrade Trnava, odbor katastrálny, na LV č. XXXX, parc. č. XXXX/X - zastavaná plocha, dom súp. č. XXX, o výmere 585 m², parc. č.

XXXX/X, zastavaná plocha, dom súp. č. XXX o výmere 50 m², spolu v hodnote 24 563,50 €, IV. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal finančné prostriedky za odpredané osobné motorové vozidlo BMW 525D, rok výroby 2000 v hodnote 23 235,74 €, V. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal finančné prostriedky na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v D. na meno G. ku dňu 27. júla 2005 v sume 1 092,92 €, VI. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť zostatok úveru poskytnutého Štátnym fondom rozvoja bývania Bratislava č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 16. mája 2000, ku dňu 27. októbra 2005 v sume 9 652,92 €, VII. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na úplné vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva sumu 30 702,45 €, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, VIII. stranám sporu uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok 1 847,50 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, IX. vyslovil, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštalcie.

4. Odvolací súd skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie bolo v podstate vo výroku vecne správne, k jeho zmene došlo len z dôvodu zjavnej chyby v hnutelných veciach, formulačných nepresností a lehoty na plnenie uloženej povinnosti. V súvislosti s vyporiadáním hnutelných vecí uviedol, že zásada na ktorú v odvolaní poukazoval žalovaný, v zmysle ktorej sa pri oceňovaní vecí patriacich do BSM vychádza zo stavu vecí ku dňu zániku BSM, ale z ich ceny v čase vyporiadania, platí zásadne v prípade, ak nejde o vec, ktorú užíval ten, komu je prikazovaná. Vzhľadom na to, že hnutelné veci prikázané žalovanému boli dlhodobo výlučne užívané žalovaným, správne súd prvej inštalcie vychádzal z ich ocenenia v čase zániku BSM. Pochybil však, keď do súpisu hnutelných vecí prikázaných žalovanému zaradil dve fontány, hoci v skutočnosti bola iba jedna, pričom znalci ju na základe mylného pokynu súdu ohodnotili duplicitne. Z uvedeného dôvodu odvolací súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného len jednu fontánu v hodnote 76,38 €. Pokiaľ žalovaný namietal, že suma investícií z BSM do rodinného domu otca žalovaného nepredstavuje výšku vyporiadavanej pohľadávky, ale predstavuje ju suma, o ktorú sa vloženými investíciami zvýšila hodnota nehnuteľnosti, odvolací súd sa s týmto jeho názorom nestotožnil. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 10/2011 mal za to, že súd prvej inštalcie správne vychádzal z ceny vecí a prác v čase, keď boli vynaložené, a nie zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Rovnako za mylný považoval názor žalovaného, že s prihliadnutím na premlčanie tejto pohľadávky a zachovanie zásady rovnosti podielov ju mal súd v rovnakom pomere rozdeliť medzi strany sporu. Vyslovil, že podľa judikatúry sa za jedno z hľadísk pre prikázanie vecí manželovi považuje aj dlhodobé užívanie vecí týmto manželom po rozvode. Investície strán sporu smerovali do domu otca žalovaného za účelom zabezpečenia bytovej potreby rodiny a bol to žalovaný, ktorý v pristavenej a nadstavenej bytovej jednotke býval i po rozvode manželstva a neskôr sa stal jej vlastníkom. Nakoľko prospech z tejto investície má výlučne žalovaný, odvolací súd dospel k záveru, že je namieste prikázať celú pohľadávkú žalovanému. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že motorové vozidlo BMW, ktoré patrilo do BSM, nadobudol za prostriedky získané titulom pôžičky od C., odvolací súd skonštatoval, že žalovaný toto svoje tvrdenie nepreukázal a dodal, že spôsob, ktorým súd prvej inštalcie hodnotil dôkazy, nebol neprimeraný ani nevybočil z pravidiel hodnotenia dôkazov. K námietke žalovaného, že súd prvej inštalcie zaradil do BSM aj peňažné prostriedky na účte, ktoré sa použili (podľa tvrdenia žalovaného) na úhradu nákladov pre potreby ich maloletého syna a v čase zániku BSM už boli spotrebované, odvolací súd uviedol, že pri vyporiadaní BSM je potrebné prihliadnuť k sumám, ktoré boli vybrané z účtu, na ktorom boli uložené úspory a následné nakladanie s vybranými finančnými prostriedkami. Mal za to, že súd prvej inštalcie tieto finančné prostriedky správne zaradil do masy BSM a vyporiadal, vychádzajúc zo skutočnosti, že samotný výber z účtu žalovaným nebol protiprávny, avšak následné výlučné nakladanie žalovaného s vybranými prostriedkami už protiprávne bolo. Odvolací súd skonštatoval, že cena všetkých vecí v spoločnom majetku strán predstavuje sumu 71 151,09 € a polovičný podiel tak je 35 575,54 €. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni na úplné vyporiadanie sumu 30 702,45 €, keď vychádzal z toho, že žalobkyňa má žalovanému vyplatiť sumu 46,64 € (hodnota hnutelných vecí, ktoré si zobrala) a 4 826,46 € (polovica zostatku úveru), teda spolu sumu 4 873,10 €. Po odpočítaní uvedenej sumy z polovičného podielu je potom žalovaný povinný vyplatiť žalobkyni na úplné vyporiadanie BSM sumu 30 702,45 €. Povinnosť na zapltenie vyrovnaného podielu uložil žalovanému v dlhšej lehote s poukazom na § 160 ods. 1 prvú vetu za bodkočiarkou O.s.p., vzhľadom na povahu sporu, preukázaný príjem žalovaného, jeho majetkové pomery, existenciu vyživovacích

povinností a výšku sumy uloženej na zaplatenie.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom žiadal rozsudky oboch nižších súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V prvom rade namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a pre neúplnosť obsahu odôvodnenia aj nepreskúmateľný, čím došlo k odopretiu jeho procesných práv v miere nasvedčujúcej porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). V tejto súvislosti poukázal na to, že odvolací súd vôbec nereagoval na jeho námietky voči zahrnutiu niektorých hnutelných vecí do BSM a to predovšetkým pokiaľ ide o neexistenciu týchto vecí (károvaná autosedačka). Táto zanikla už počas manželstva, avšak i napriek tomu je zahrnutá v oboch rozsudkoch. Odvolací súd sa taktiež nevysporiadal s jeho námietkou o neurčitosti a nevykonateľnosti výroku týkajúceho sa finančných prostriedkov z odpredaja motorového vozidla BMW, ktoré v ňom nebolo dostatočne špecifikované, rovnako ako úkon, ktorým malo byť vozidlo odpredané. Odvolací súd navyše tento výrok premietol do výroku svojho rozsudku, čím zároveň porušil aj jeho právo na vykonateľný výrok v rozhodnutí súdu. Ďalej žalovaný zdôrazňoval, že už v odvolaní namietal správnosť výroku týkajúceho sa vyporiadacieho podielu, nakoľko súd prvej inštancie v ňom nerešpektoval zásadu rovnosti podielov vyplývajúcu z § 150 Občianskeho zákonníka, hoci sám konštatoval, že neboli splnené podmienky pre vybočenie z tejto zásady. V tejto súvislosti poukázal na nesprávny výpočet hodnoty BSM oba nižšími súdmi, na základe čoho bol zaviazaný na úhradu nesprávnej sumy peňazí. Rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti považoval za nepreskúmateľný, majúci za to, že nie je z neho zrejmé, ako odvolací súd dospel k vyporiadaciemu podielu uvedenému vo výroku. Taktiež poukazoval na to, že už súd prvej inštancie nijako nereagoval na jeho podstatnú argumentáciu uvedenú v záverečnom vyjadrení z 10. februára 2014, týkajúcu sa pohľadávky BSM voči majetku žalobkyne. S touto jeho námietkou následne uplatnenou aj v odvolaní sa nevysporiadal ani odvolací súd. Taktiež nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu o bezvadnom hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie. Žalovaný napokon vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p., tvrdiac, že odvolací súd nesprávne právne posúdil právne otázky špecifikované v dovolaní.

6. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či je dovolanie procesne prípustné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ C.s.p. a zároveň aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p.

9. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces z hľadiska § 420 písm. f/ C.s.p. treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do ústavou, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv dovolateľa, v dôsledku čoho bolo dovolateľovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný vidí vadu tejto povahy predovšetkým v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie je podľa neho neúplné a odvolací súd v ňom nereaguje na jeho podstatné odvolacie námietky.

12. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR najvyšší súd skúmal, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dáva odpoveď na všetky podstatné argumenty uvedené žalovaným v odvolaní. Zistil, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s relevantnou námietkou žalovaného, ktorou poukazoval na to, že súd prvej inštancie nijako nereagoval na jeho tvrdenia uvedené v záverečnom vyjadrení z 10. februára 2014, týkajúce sa skutočností podstatných pre vyporiadanie BSM, konkrétne pohľadávky BSM voči výlučnému majetku žalobkyne, nakoľko z prostriedkov patriacich do BSM bol uhrádzaný peňažný záväzok žalobkyne zo Zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere uzavretej ešte pred uzatvorením manželstva medzi žalobkyňou a Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. Rovnako sa nezaoberal ani odvolacou námietkou žalovaného smerujúcou voči zahrnutiu niektorých hnutelných vecí do masy BSM, predovšetkým károvej autosedačky, ktorá podľa žalovaného v čase zániku BSM už neexistovala. Za nepresvedčivé treba považovať aj vysporiadanie sa odvolacieho súdu s jednou z ťažiskových námietok žalovaného, v ktorej poukazoval na nesprávny výpočet tzv. vyporiadacieho podielu, ktorý mal vyplatiť žalobkyni. V tejto spojitosti žalovaný zdôrazňoval, že pri jeho výpočte bolo najprv potrebné od aktív BSM odpočítať ich pasíva, výslednú sumu rozdeliť na polovicu a od nej odrátať hodnotu aktív, ktoré má nadobudnúť žalobkyňa. Výtýkal súdu prvej inštancie, že nerešpektoval zásadu rovnosti oboch manželov na majetku patriacom do BSM, keď ho zaviazal na splatenie úveru v celej jeho zostatkovej výške a toto vôbec nezohľadnil pri výpočte vyporiadacieho podielu žalobkyne. Odvolací súd však vyporiadací podiel vypočítal rovnakým spôsobom ako súd prvej inštancie, pričom na vyššie uvedenú argumentáciu žalovaného nijako osobitne nereagoval. Predovšetkým nevysvetlil, prečo k zostatku spoločného úveru, ktorý uložil zaplatiť výlučne žalovanému, pristupoval pri výpočte celkovej ceny spoločného majetku ako k aktívu (pripočítal ho totiž k cene vecí a pohľadávok v spoločnom majetku strán sporu). Ani následné odpočítanie polovice spomínaného záväzku od polovičného podielu žalobkyne pri výpočte tzv. vyporiadacieho podielu už potom nezabránilo vzniku nerovnosti v podieloch strán sporu na vyporiadavanom majetku v neprospech žalovaného. Tento stav je v zjavnom rozpore s konštatovaním súdu prvej inštancie (s ktorým sa odvolací súd tiež stotožnil), že v danom prípade nebol dôvod na odklon od rovnosti podielov oboch strán na vyporiadavanom majetku. Z doposiaľ uvedeného je zrejmé, že odvolací súd v napadnutom rozsudku na časť podstatnej odvolacej argumentácie žalovaného buď nedostatočne alebo dokonca vôbec nereagoval. Možno preto uzavrieť, že odvolací súd tým, že svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, znemožnil žalovanému uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

15. Žalovaný v dovolaní taktiež nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu o bezvadnom hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že do obsahu práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu dožadovať sa hodnotenia vykonaných dôkazov podľa jej predstáv. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa

v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To, akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Žalovaným tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

16. Dovolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalovaného, že odvolací súd vo výroku týkajúcom sa finančných prostriedkov z odpredaja motorového vozidla BMW nedostatočne špecifikoval toto vozidlo ako aj úkon, ktorým bolo vozidlo odpredané, v dôsledku čoho malo byť porušené právo žalovaného na vykonateľný výrok v rozhodnutí súdu. Týmto výrokom totiž odvolací súd neprikázal uvedené motorové vozidlo do vlastníctva žalovaného, ale len finančné prostriedky z jeho predaja. Na tento účel plne postačila aj identifikácia vozidla zvolená vo výroku, najmä ak medzi stranami nebolo sporné o aké vozidlo išlo a že bolo žalovaným odpredané. Keďže aj hodnota peňažných prostriedkov prikázaných do vlastníctva žalovaného je z predmetného výroku nepochybne zrejmá, nemožno tvrdiť, že by tento výrok v znení ako ho sformuloval odvolací súd nespĺňal kritériá z hľadiska určitosti a vykonateľnosti výroku súdneho rozhodnutia.

17. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ C.s.p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, sa dovolací súd už nezaoberal tvrdeniami žalovaného ohľadne prípustnosti podaného dovolania aj z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p.

18. Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.